

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quídque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus IX. De Frequenti Communione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

exoptantibus conferatur: Illam Divinitatem, quæ tanquam ardens amoris infiniti fornax nos expectat, ut vi activitatis suæ totos in se transformet. *Diligenter considera, quæ apposita sunt ante faciem tuam.* Illa considerare, & divinum istum cibum præmandere, priusquam sumatur: his autem considerationibus addere voluntatis affectus iis respondentes, est eundem cibum jam sumptum digere. Nec ignoratis, duas hæc operationes, ut dixi, necessarias esse, ut alimentum sumenti proficiat. Ceterum, quod tempus est magis opportunum de Deo gaudendi, quam hoc, quo nos invitat, imò seipso nutrit? Nallum aliud tempus tantum divinæ Majestati dat campum nos sanctificandi. Ratio est, quia aliis quidem occasionebus gratiam Deus infundit a-

nimis nostris copiosam; illa tamen secundum cujusvis indigentiam ordinata est, & dari solet, vel ut à servitute Diaboli nos liberet, gravi aliquo peccato innodatos, vel ut contra ejusdem tentationes, cum in gratia sumus, nos confortet; hoc verò tempore, si S. Thomæ credimus, gratiam, quam confectio potissimum refert, ut nos omnesperfecto tecum amore conjungat. *Ad id quod homo in seipso perfectum existeret, conjunctionem ad Deum.* Quare summi, quæto, hæc opportunitate, quæ desiderio seipsum in cibum volitandi respondere, nec solum ipsum recipere, sed actu ipso Communionis in ipsum transmutari effugitate. *Audite ergo cum fide, tremore & abstinente,* ad mensam adeo dignam; hoc enim erit ad illam ritè decenterque paratum accedere.

DISCURSUS IX.

De Frequenti Communione.

P

Erverla sanè sunt hominum studia ac propensiones, dum ex ipso præcepto sæpius illud ipsum transgrediendi animam arripiunt! Audite & stupete, Præcipit Deus Adamo proposità mortis penà ne de fructu in Paradiso terrestri sibi monstrato manducet: *In quacunque die comederis ex eo, morte moris;* & tamen ad hanc ipsam fructum quamprimum audacem Adamus extendit

Gen. 3.
37.

manum. Parte altera Deus præcipit Christianis, ut si vitæ gratiæ vivere velint, sæpius in sanctissimo corpore suo in Eucharistia, cujus ipsi, quoties libuerit, copia sit vescantur: *Accipite & comedite: Qui manducat me & ipse vivet propter me.* Nihilominus Christiani contumaciter ab hac sacra Mensa abstinere; ab eadem se exhausti & equalidi cadant in plateas; at tamen in tam pernicioso suo jejuniis obstinati perseverant. Quid hoc rei

est: Si Christus in tam magno Cæli-
 tum convivio comparere nobis prohi-
 buisset, absque intermissione, ut ad
 illud nos admittere dignaretur, sup-
 plicare deberemus; Christus verò nos
 invitavit, urget & ad accedendum in-
 vigit. *Compella intrare.* At homo
 lividus ob causas se subtrahit. Exi-
 stimant Sapientes aliqui; Amicitia
 nullam fore sinceriores, neque
 constantiores, quam quæ Abundan-
 tiam Inter & Paupertatem contraher-
 unt. Quanto enim largius ad dan-
 dam Abundantiam manum aperiret,
 tanto magis ad recipiendum Paupe-
 ritatem suam esset explicatura; adeo-
 que beneficentis suæ nunquam coar-
 ctam liberalitatem recipiendo inde-
 bitam animi gratitudinem adæquaret.
 Mors mortales à se ipsis diversi effe-
 ctus sunt, ut supremæ Bonitati illu-
 dent. Deus ad largiendum paratissi-
 mus est; homo verò non vult acce-
 dere; Abundantiam vult se diffunde-
 re, tamen Paupertatem vult recipere.
 Quotique tam injuriosa amoris Di-
 vitiis durabit contentio, tamque com-
 modis nostris invida; Charissimi,
 prolequantur alij quantum ipsis libet
 tantum probro tam cum Deo litem; nos
 illi finem imponemus. Ego verò,
 quam validissima, quibus nos Deus al-
 ligit ad frequentandam Communio-
 nem, hoc tamentum adduco, spero, vos
 in eos vos fore, ne illa respiciatis, si ve-
 ro tamini.

II. Amor Christi, amando se, to-
 nus querus est; in se ipso enim possi-
 et quod quid amabile unquam desi-
 derari potest; idcirco; in tali actu similis

est aut inflammato, quod quantum-
 vis ardeat, nequaquam tamen stridet
 aut spumat. Amando verò homi-
 nem Amor Christi plenissimus est de-
 sideriis; quare hic potius argento
 vivo, quod non quiescit, comparari
 potest. Unde continua in illo se no-
 bis donandi nata sunt desideria;
 quæ per omnem deinceps ata-
 rem animum ejus exedebant, adeo ut
 à primo conceptionis suæ instanti us-
 que ad extremum halitum, non aliud
 fuisse vitam ipsius dici possit quam
 continuum seipso nos pascendi desiderium.
*Desiderio desideravi hoc Pascha
 manducare vobiscum antequam pascar.*
 Nec id mihi mirum videtur; quia
 cum quicquid bonum & pulchrum
 gratiæ suæ continent, in sanctissimâ
 Eucharistiâ comprehendere voluerit,
 (sicut alio loco dixi) in eâque tan-
 quam in terribilissima Crystallo disperfos
 alios amoris sui radios unire; itaque
 in hunc finem omnia superiorum suo-
 rum direxit jacula; cum moræ impati-
 entiam nunquam ventura propè illi vi-
 deretur hora, quâ tam immensum
 elargitur thesaurum. Quare illâ
 jam præsentem, promptissimè eundem
 distribuit. Sed quid nobis prodest
 si non astimemus? Idcirco cum desi-
 deria Christi tandem quiescere videri-
 deberent, dato scilicet dono illo, quo
 majus in terris optari non posset, ni-
 hilominus habet quod desideret, vult-
 que ut frequenter illi ad se mandu-
 candum accedamus. Hinc est, quod
 semper ipse per se maneat in Altari, ut
 eo nutriamur confortemurque, atque
 derelicto quodammodo misero no-

Luc. 22.
 15.

CHRISTIANUS

Prbu.
9. 5.

stro esse in aliam ipsi conforme in substantiam transformemur. *Venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod misit vobis, relinquit infantiam & vivite.* Dubitabitis forsitan, an non nimium dicam, affirmando, Redemptorem nostrum talem frequentiam à fidelibus suis vehementer desiderare? Ut id vobis persuadeam, duo velim perpendatis, Materiam hujus Sacramenti, quod frequentandum est, & finem institutionis eundem.

III. Poterat Dominus noster pro materia, ex qua Eucharistia componeretur, purissimum eligere aurum, pyropos, gemmas, adamantes, quis hoc ignorat? ea nque sub forma nobilissimi vitæ pharmaci potrigere. Nec solum poterat, sed etiam debuisse videtur; quia olim ad exortandam Arcam tantæ impensæ fuerunt divitiæ, ideo tantum, quia figuram, aut potius Divini hujus Sacramenti umbram, id est, manna in clusum continebat, Imò si Christus Jesus ad honorandum corpus suum & sanguinem in aula magnificè exornatâ lactificavit, (*Genaculum grande stratum*) & in calice precioso, ex electo elaborato, qui etiamnum venerationi est in Hispania: quare ad majus deus non etiam tantum bonum sub illustri alicujus substantiæ confortatris accidentibus nobis potrigere elegit? Non est dubium, potuisse hæc omnia facere; at si fecisset, minus Fidelibus suis comitabilis fuisset. Pauperes ob inopiam eo pervenire non potuissent; divites ob avaritiã non voluissent; omnes saltem ob merces adeo precio-

Matth.
14. 15.

ses accedere tenuissent. Quapropter Christus se dare nobis voluit suo mentis adeo communi speciebus, quæ non solum facilius haberi potest, sed etiam utilitatis est; omnium enim ipsi pariter accommodatur, omni tempore usurpatur, omni hominum conditioni servit, cunctisque; ciborum generibus miscetur, ut excessivâ hæc facilitate animati omnes audeant vivitiam hanc accedere mentiam absque aliâ impensis & labore, & absque aliquo splendido apparatu, ornati totâ conscientie puritate, *Venite, & estote absque argento.* Nihilominus ubi amplius fecit. Eligendo enim pro tanto Sacramento materiam adeo communem, honestati convenientis videbatur, quantitatem saltem materiæ determinare, quæ quovis die à sacerdote valide consecrari posset. Sed ne quidem in hoc Christus terminum posuit, sed absque timore ullius irreverentiæ, quæ ab aliquo ex mentis reverentia animi, in publicâ placet locum panibus plenum venum expositum, aut integrum vini dolium conterante interri posset, voluit, quæ modo nullo certo limite finitus est

Fidelium numerus, pro quorum salute Eucharistiam instituit, ita, dico, mentiam certam menturam voluit esse substantiæ illius, quæ tam facilis consecrationis virtute è vestigio in tam amabilem cibum converti possit.

IV. Hoc ipsum desiderium, quod à nobis sæpius hæc sacratissima mentiam frequentari effligat, mentiam Jesuissimè ex hinc, ob quem Eucharistia

instituta
in vobis
dum
benificu
nam re
ure Reg
liber d
ment
cires, d
tatem ex
Jesu h
tenore
gam,
qua cu
tem i
per velt
cestrata
ma verò
let Chr
reproba
que n
dendi
eterno
fetera
stratum
dempto
hans p
quique
dne f
illu
ze no
pob s
iprag
nuoc
de tel
guru
plius
tem
qu
itacit

illustratus fuit, apparet. Imaginemini vobis? magnum aliquem Monarcham: qui maximè sibi gloriæ ducit beneficium cumulare subditos, ad hunc diem relictâ regali Sede exire & visitare Regnum suum, ubique insignia libertatis suæ relinquere monumenta, sollevare plebem, nobilitate civis, novis dignitatum titulis nobilitatem exornare. Talis Rex Christi Jhu figura est, qui in vestimento & honore suo scriptum gerit: *Rex Regum, & Dominus Dominatum*: quæ cum ob naturam Divinam, per se non significatam, tum ob humanam per vestimentam expressam, omnium creatorum est Dominus. Possibile verò hujus Regni pars sunt Fideles Christiani. *Fecisti nos Deo n. stro regnum.* Quæ aptissime in unoquoque in tres ordines, quasi Vassallorum, dividi potest. In Plebem senilium externorum; in Cives facultatum inferiorum, in Nobiles facultatum nobilitatum superiorum. Quare Redemptor noster in Eucharistiâ nos vivans plenitudinem gratiarum suarum quaæ vultum dispersit: *pertransit in nos faciens.* Præsentia tuâ beatificâ illustrat & ditat sensus exteriores, carnisque nostram, quæ est quasi instar plebis, cælestem in ijs immortalitatis spem sementem, ob quam illi fideliter animæ ferviant, tubin de resurgant cum eadem, perpetuâ gaudere felicitate, & nunquam amplius morituri. Illustrat & ditat partem hominis appetitivam (quæ est quasi inferior civium ordo) impetus itacibiles reserando, ardore quo

appetitûs concupiscibilis mitigando. Et quemadmodum olim cum Manna suavisissimus ad irrigandum totam terram ros decidebat, sic nunc quoque alius delabitur ros gratiæ multo melior; habitualis scilicet gratia, quæ in ipsa Communione ad majorem animæ sanctificationem augetur, & actualis, quæ loco majoris subsidii superadditur. Illustrat denique & ditat premium nobiliorum potentiarum ordinem, intellectui nova conferendo divina lumina, voluntatem novis affectibus accendendo. Quid amplius? *Ego vens* inquit Christus, *ego vens, ut vitam habeant*: id quod per locutionem nobis dedit, & *abundantius habeant*: quod quotidie amplius dat in laudâ Communione. Ipsi ergo sunt fines Salvatoris nostri, propter quos sub specie cibi ad nos accedere placuit. Cur igitur non totus flagret desiderio, has tam sublimes tuas intentiones exequendi tam ad salutem nostram, quàm gloriæ suæ incrementum? Si non arderet, tam ferventer certe, ut scimus, nos non invitaret, ni ultro minus ingratam, quàm à pigerrimis mortabilis passurus est, repullam se graviter vindicatorum minaretur: audite oblecto, quemadmodum loquitur. *Dico vobis, quod nemo Vivorum illorum, qui vocati sunt, gustabit cenam meam.* Quibus verbis demonstrat, maximam panam, quæ Christianis, Divinam mentem suam aspernitibus, infirmitati esse, quàm ubi ipsi illam nauicantes imponunt? ne illâ fruatur,

Joan. 10.10.

Luce. 14.14.

ERI
anus

V. Interim non scirem, quo actu magis expressivo incomparabilem. Redemptoris nostri charitatem explicarem, quàm si illam matri compararem, quæ ubera sua semper lacte plena & prompta, quibus cum lactet, tenerrimo affectu, suo monstrat filiolo. Sed prius audite, quid olim acciderit. Puerulus quidam, ex ulnis matris suæ, dum illa cum familiaribus suis confabularet, importunè se proripit, tantumque manibus pedibusque nititur, ut ad vicinum præcipitium deveniat; Mater fortè reflectens oculos videt, obstupefacta, in quanto periculo charissimus suus versaretur filiulus. At quid faceret, ut illum subtraheret? Vocaretne? at voci non obediebat. Terreretne? Sic potius ad præcipitandum impelleret. Audite ergo, quàm ingeniosus sit amor. Afflictissima Mater hisce pressa angustiis secum deliberans, hunc modum, qui felicissimè cessit, servandi prolem suam invenit. Aperto sinu ubera lacte turgentia parvulo suo ostendit, quibus ille conspectis allectus, sensim eandem viam, quâ ad præcipitium ascenderat, relegens, lætus in matris gremium jam quasi semimortuæ se recepit. Prorsus similis huic Christi in Sacramento amoris operatio mihi videtur. Sed prò dolor! similis in multis Christianis, nisi fallor, effectus, non apparet! Videt Christus Fidelem quendam quasi Pusionem rationis usu destitutum, ex amabilibus providentiæ suæ brachiis abeuntem, stare in summo præcipitio, manifestissimèque perdendi se pereundique,

periculo; altum clamare non potest, obstinatus enim vocem non vult audire, nec minæ proficiunt, hæc enim ut effugiat, majori jam desperatione committit discrimini. Vide matris in periculis Christus Dominus (velut tenera mater cum ipsometimore suo deliberans) suum apertis, Divinæque illas exhibet mammillas, quibus ipsi Paradisi Principes lactem solum (Mammillæ Regum in lacte) ut tali eicâ allectus intellix, in aspectu Domini sui se recipiat. Et hoc non sufficit, ut tanquam infantes discamus, quomodo servare nos oportet, amabimus adhuc miserè famem nostram, pergemusque in conspectu Christi adhuc in proximis rursus periculis nugari, nec propriam patientiam, nec amorem ipsius æstimare. *Venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod misisti vobis, ut salvemini in vitam, & vivite.*

VI. Verùm amicus ille, qui nos in speciem nos invitat ad cenam, lætis non habet, per se ad mentem suam nos invirabile, nuncios etiam ad domum nostram ablegat, qui nos sollicitent. Ita & Christus nobiscum agit. Non solum ipse omnes Fideles ad usquentem invitat Communionem, sed ab Ecclesia sua hanc invitationem crebro vult repeti: *Misti servos, ut vos invitatos.* Verum quidem est, ab Ecclesia nos non obligari subrecepto sæpius, quàm semel communicare per annum, sed quid hoc importat? facit illa sicut mater, quæ filio suo, omnem cibum saluberrimum propter morbum nauicanti, blandi-

ter & dicit
quædam am
ero velle
aliquo n
& ipse se
modo lat
maximam
ab con
vium ca
tutus dic
quæ an
litis, & a
mater tra
Mentis ac
cor, qui s
lam, ut on
vivendo
punitur?
cüm Tel
cum ad e
non, quæ
Tridenti
lud; op
nequam
sua omni
epodie
latur,
sorum
comprel
tatur, pr
negat, &
quæ dicit
hoc celest
tam dicit
laturam
ciam Ec
quæ etia
sicut ut
ad dicitur

et dicit: fili mi, saltem hanc buccellam amore mei manduca; de cetero vellet, illum sanum esse, ita ut absque nausea ad saturitatem usque se ipse se reficere posset. Eodem modo sancta Mater Ecclesia videns maximam Christianorum partem, ob concupiscentiam febrim hunc divinum nascentem panem, etiam illa caussa dicit: fili mi, saltem semel quocunq; ob amorem Patris tui Coelestis, & amorem mei, quæ plura quam mater tuam desidero salutem, huic Mente succumbito. Sed licet ita dicat, quis non videt, insuper optare illam, ut omnes sæpius accumbant, ita optando, ut quotidie communicare possent? Nec dubitare licet: quod tantum Testimonium magis authenticum ad explicandam Ecclesie mentem, quam famosum illud Concilium Tridentinum celebratum? affirmat illud, optare Patres ibi congregatos non quomodo illum primorum Christianorum renovari fervorem, qui quotidie pane hoc Eucharistico velcebantur. Et quia ob temporum nostrarum frigiditatem, morumque corruptelam, tantum sperari non potest, prudenter omnes adhortatur, ut, & adjurat per divinæ misericordie viscera, ut saltem frequentius hoc caelesti cibo se reficiant. Similia semper fuere Sanctorum Doctorum desideria, qui nobis Ecclesie voluntatem declarant, quemadmodum etiam Ecclesia Dei voluntatem nobis, quasi ejusdem interpres, manifestat. Sed ut non diutius vos detineam in-viduandis auctoritatibus SS. Augu-

stini, Ambrosii, aliorumque à Sancto Thoma citatorum, sufficiant verba in Concilio Basiliensi annotata; quod asseverat, omnes Catholicos Doctores laudasse, admonuisse, & continud scriptis suis sanctissimam Eucharistiam recipiendi usum inculcasse, velut rem non solum utilissimam, sed ad vivendum ex virtute summè necessariam. *Quod sæpe accedere dignè & devotè sit valde proficuum, imò summè necessarium, omnes Doctores Catholicos laudant, hortantur, admonent incessanter fidelem populum.*

VII. Et quia alius persuadendi modus, præter exhortationem, est exemplum, non prætermittit Ecclesia etiam illud nobis proponere, repræsentando primos nobis Christianos tantò hujus Divini panis appetentiores, quantò lautius, & frequentius quotidie illo velcebantur. *Erant perseverantes in communicatione fractionis panis.* Atque ita loquendo (adultæ jam Ecclesie successus considerando) videor mihi celeberrimam illam à dormiente Babylonis Monarcha, conceptam videre statuum, ad propositum nostrum iterum comparentem. Caput ejus erat ex auro, pedes ex argento, femora ex ære, tibiae partim ex ferro, partim ex creta. Idem videre est in re nostra. In primitivâ Ecclesia sub gravissimis penis tenebantur Christiani quotidie communicare, ut Sanctus Thomas ex horrendis illis Sancti Anacleti Papæ verbis in Sacris Canonibus allegatis colligit: *sec. d. 2. Per aeternam consecrationem, omnes communis e perissent, qui noluerint Ecclesiasticis carere cibus.*

ERI
ANUS

Act. 2.
42.

S. Tho.
3 p. 9.

80. ar.
10. ad

5.

De Cen.

sec. d. 2.
Per aeternam consecrationem, omnes communis e perissent, qui noluerint Ecclesiasticis carere cibus.

Viminibus: sic enim & Apostoli statuerunt, & sancta Romana tenet Ecclesia.

Epist. Et hæc consuetudo sat diu duravit.

ad Luc. ita ut Sanctus Hieronymus testetur, ad tua usque tempora in Ecclesiis Hispaniæ perleverasse. An non ergo pulcherrimum vobis hoc ex auro caput videtur? Sed ecce, successit pectus ex argento. Paulatim vivax ille devotionis Spiritus caput intepescere;

Epist.
ad Cas.
apud
Canis.
99. de
Verba.

Epist.
18. ad
Tantu.
or.

unde Sanctus Basilius refert: tuâ jam ætate non amplius quotidie solitos fuisse, Christianos communicare, sed tantum quatuor vicibus per hebdomadam; Die Dominicâ, feriâ quartâ, sextâ & Sabarbo. Pectori argenteo venter successit ex ære, quia, ut scribit S. Augustinus, quidam solùm die Dominicâ huic celesti mensæ accubuerunt. Nostris verò temporibus ignobilis illa, ferri & terræ pars obigit; ferme enim valde devotus existimatur ille, qui quovis mente semel communicat; adeò plurimi Fidelium à primis Christianis turpius, quàm vilis terra ab auro degenerârunt, ut non nisi una vice quot annis communicent. Tanta est nunc Christianorum nausea.

VIII. Quamobrem morum, quam in animabus multorum aspiciatis, diversitatem, non est, cur admiremini; diversum enim est illorum nutrimentum. Cibus constanter sumptus magnam habet vim hominis complexionem mutandi; ita ut Medici existiment, eum qui anno integro lacte vesceretur, totam sanguinis sui massam renovaturum. Quare si antiqui illi Christiani continuò illo vitæ lacte,

patcebantur, quis mirabitur, qui que tantum à pervertis moribus nostris tuisse alienos? Tertullianus bit; majus æstimatum fuisse lapidicium, homini lactivo, quàm fœditudo Leonti in prædam datum esse, unde pudicitiam etiam coactum de sui consensu, aut culpâ suâ perdere, acerbissima inter illos pœna habebatur, imò ipsâ morte truculentior. *Leonem pudicitia apud nos atrocioris pœnâ, damno ando ad Leonem pœnâ, qui ad Leonem confessi estis.* Ita dicitur genero us ille orator, vim nequam Christianis illatam persecutoribus exprimitando, hiæce verò diebus nostris amaras oportet est indere lacrymas, quando, ut nihil dicam de tormenatorum, ipsum etiam adulterium, tot & tantum condemnantum legibus, à tot proscriptum locis, imò ab ipsis etiam barbaris capitali vindicatum pœnâ, multum Christianorum per domos velut triumphantium ritu invehitur. Tanta notabilis diversitatis causa est, quam assignavi, id est, alimentum diversum. Tot impudicitia, tot scandala, tanta mortuorum dissolutio, quæ sanctam Ecclesiam inconsolabilibus cogunt plorare lacrymis, citò tollerentur, si deperita illa primorum temporum frequentatio Sacramentorum inter Fideles introduceretur. Et ut quadam avertat India Orientali, licet mortuus, non corrumpuntur, quia viventes fructibus & floribus aromaticis patcebantur; ita morum perverlorum nostrorum putredo facillè sanaretur, si hoc purissimo cibo vitæ nostra frequentè condiremus. Ut ergo in vitam

P. SEGNI
Homo Christi

sedam, intueamur Progenitorum
nostrorum exempla, qui ad sequenda
velligia sua, ut non aberremus, nos
leviam. *Interrogate de sensis anti-*
quis, qua sit via bona, & ambulate in
ea.

IX. Quod si invitationes istæ, &
exempla à multis tetrò a cæcis seculis pe-
tita, in posterum corda vestra permo-
vere non valeant, poterit sine excusare
vos, ut ne saltem animæ vestræ, ad eò
vobis iocundæ, non audiat impulsus?
Nunc vos ipsi toties fragilitatem ve-
stram deploratis, experientiâ docti,
viam mandatorum Dei pluribus lapsi-
bus quomodo, ut ita dicam, passibus à vo-
bis signati? Quare ergo, si ita est, fir-
mate illam negligitis? Considerate
ergo, ut tandem aliquando persuadea-
mini, considerate, inquam, tribus præ-
sertim animam vestram indigere sub-
stantiæ: Cibo ad nutritionem, medici-
na ad sanitatis reparationem, & armis
ad defensionem. Omnes istæ tres ne-
cessitates & indigentiz, si modò vul-
tis, præ & frequenti communione sup-
plentur. Primò indiget illa cibo?
In eadem vita supernaturalis gratiæ
in terra vitæ naturalis defectus parti-
cipat (utraque enim amissioni subje-
cta est) hoc tamen discrimine, quòd
vita corporis ad eò mortalis sit, ut mor-
tus denique effugere non possit: vita
vero Animæ illam evitare potest.
Quare sicut cibus restituit id,
quòd calor naturalis consumpsit, vi-
tus corporis nostri reparat novo vi-
vitate, ita ut vitam prolonget, sic pa-
trat Eucharistia, quòd à concupiscen-
tia deperditum est, non solum restau-
rat, sed tam novas animæ superaddit
spiritus, ut non solum vitam prolonget,
sed æternam reddat. *Si quis man-*
ducauerit ex hoc pane, vivet in æternū. Jo. 6.
Ita tamen, ut in utroque casu, cibum,
si effectus sequi debeat, frequenter
sumi oporteat. Quod si generosè a-
nimam ad experimentum capiendam
applicueritis, me verum dixisse sentie-
tis. Animalia, quæ sanguine carent,
vitæ sunt brevissimæ; apes tamen
multis animalibus sanguine præditis
longiorem producant vitam, non ali-
am ob causam, quàm quòd continuò
salutari illo cibo, quale est mel, humi-
di & calidi, quo egent, defectum sup-
pleant. Idem quoque vobis eveni-
ret, sentiretis enim vos, fragilitatis ve-
stræ vitio non obstante, ad eò robera-
tos, ut non solum facile vobis foret,
vitam gratiæ in multos annos conser-
vare & vivere, sed etiam nunquam mo-
ri, eadèmq; vitâ usque ad ultimum
spiritum gaudere. Et certò si diligen-
ter defectuum nostrorum origo inqui-
ratur, existimo, fermè omnes ab exi-
guâ ad Communionem præparatio-
ne, aut à rarâ ejusdem frequentatione
proficisci, *Percussus sum ut fenestram,*
& arsi cor meum, quia oblitus sum co-
medere panem meum. Et si hoc Sancti
ipsi de se affirmant, vos judicate, quid
peccatoribus eventurum sit. *Ipl. S. Tho.*
Adamus inter terrestres paradisi deli-
tias nunquam vitam conservasset, ita
ut nunquam eam perdidisset, si ex ar-
bore vitæ ad immortalitatem conser-
vandam à Deo productâ rarè tantum
comedisset.

rat, sed tam novas animæ superaddit
spiritus, ut non solum vitam prolonget,
sed æternam reddat. *Si quis man-*
ducauerit ex hoc pane, vivet in æternū. Jo. 6.
Ita tamen, ut in utroque casu, cibum,
si effectus sequi debeat, frequenter
sumi oporteat. Quod si generosè a-
nimam ad experimentum capiendam
applicueritis, me verum dixisse sentie-
tis. Animalia, quæ sanguine carent,
vitæ sunt brevissimæ; apes tamen
multis animalibus sanguine præditis
longiorem producant vitam, non ali-
am ob causam, quàm quòd continuò
salutari illo cibo, quale est mel, humi-
di & calidi, quo egent, defectum sup-
pleant. Idem quoque vobis eveni-
ret, sentiretis enim vos, fragilitatis ve-
stræ vitio non obstante, ad eò robera-
tos, ut non solum facile vobis foret,
vitam gratiæ in multos annos conser-
vare & vivere, sed etiam nunquam mo-
ri, eadèmq; vitâ usque ad ultimum
spiritum gaudere. Et certò si diligen-
ter defectuum nostrorum origo inqui-
ratur, existimo, fermè omnes ab exi-
guâ ad Communionem præparatio-
ne, aut à rarâ ejusdem frequentatione
proficisci, *Percussus sum ut fenestram,*
& arsi cor meum, quia oblitus sum co-
medere panem meum. Et si hoc Sancti
ipsi de se affirmant, vos judicate, quid
peccatoribus eventurum sit. *Ipl. S. Tho.*
Adamus inter terrestres paradisi deli-
tias nunquam vitam conservasset, ita
ut nunquam eam perdidisset, si ex ar-
bore vitæ ad immortalitatem conser-
vandam à Deo productâ rarè tantum
comedisset.

P. 101.

S. Tho.

1. p. 9.

pp. 4. 4.

Q

X. Add

X. Adhuc non sufficit, ut Exercitui alicui bene prospectum esse dici possit, eum multos numerare annonarios, ad annonam seu comineatum militibus suppeditandam, sed insuper plures habeat Chirargos necesse est, qui vulneratis medeantur. Sic prorsus se res habet cum Ecclesia, cui non solum Christus Corpus suum, ut alimentum, sed etiam ut pharmacum reliquit, ut quævis vulnera militibus suis præstantibus inflicta sanari possint.

Ep. 14. ad Eph. Medicamentum purgans vitia, & omnia mala expellens, ita à Sancto Ignatio Martyre Sancta Eucharistia appellata fuit: Medicamentum scilicet, quod virtutem habet omnes habituales infirmitates sanandi, & ab actualibus præservandi, passiones, dico, inordinatas componendi, sanctiores ingerendi cogitationes, animamque ad meliorem valetudinem, quam quâ ante lesionem gaudebat, reducendi. Sed omnia hæc paulatim operatur; nostræ enim dispositioni, quæ ordinariè valde imperfecta est, se conformat: id quod præsertim vitii addicti observare debent, quibus hoc fulerum ad non relabendam magis, quam virtuti deditis, est necessarium; ita, ut quando innocens aliquis jam firmiter perseverat in gratia, licet rariùs sacrâ hæc fruatur mensâ, id tamen poenitenti non perinde succedet. Quando fructus arboris sani sunt, ad eos sic conservandos, sufficit parùm straminis: at quando jam corrupti sunt, plusquam ordinariâ opus est diligentia, bullienti

enim saccharo immergendi & coadiendi sunt, aliàs putrescent.

XI. Denique Servator noster, ut fieret nobis omne bonum, non solum corpus suum in alimentum, & immortalitatis antidotum nobis edidit, sed etiam perfectissimum ad occidendos Adversarios nostros Panoplam illud ipsam constituit. Sic est ille panis Gedeonis, qui castris suis cælestis gloriâ in gladium convertens cunctas infernalium Madoniarum vires omnino infringit, etiamque castra solum deorum vitiis, *Parasti in conspectu meo messem adversus eos, qui tribulant me.* Hæc integrum omnis generis contra Demoneam offensivorum & defensionum armamentarium, in sacrosancta Eucharistia armamentarium. Quare quæ sit promptè armis vos munire adhaerentibus, certè mirabiles statim sentietis effectus, præcipuè quando pluraque aliàs, aut ab interna alicujus passionis violentia, aut ab externo Adversariorum insultu impetremini. Quæ si distinctius scire desideratis, quomodo hujus Sacramenti virtute tantæ victoriæ obtineri possint, præcipuè pediam. Duobus modis obtineri possunt: tam per hæc, quod in se continet Sacramentum, quam per illud, quod significat; in se autohem gratiæ continet, qui est Christus, cuius aspectus totas si hostes in fugam conjicere potest, quid faciet, ubi perliaturos comparebit? Secundò, cum ipsismet Christi passionem significet, an non est hoc totum

P. SEGNIA
HOMO CRISTI

In Infernum, perditionem ejus &
 triumphos per Crucem de eo relatos
 commemorare? Nos verd illi ipsi su-
 mus, qui celestibus his armis, parvi
 tu faciendo, suam auferimus effica-
 ciam, nostraque ipsdem utendi negli-
 genti, ne formident, quotidie
 Diabolo reddimus fortiores. Hæc,
 que dixi, historiæ fide dignâ confir-
 mabo. Adolescens quidam infano
 furore matrimonio junctæ ardebat
 amore, quam nullâ arte (tam illa ho-
 stilitatis tenax erat) in sua perfida de-
 sideria pellere poterat. Hinc amore
 in odium verso, Maritum adit; qui
 impudens, diabolicis suis incantationi-
 bus efficit, ut mulier illa omnibus in-
 equam mutata videretur. Cogitate,
 quæ mariti in hoc spectaculo fuerit
 horis? miseram alloquebatur, am-
 plius abatur, blandiebatur; sed semper
 frustra, non enim aliud accipiebat,
 inopiam, quàm recalcitrations.
 Post tres dies abique ullius
 fruiione exætos valido alliga-
 tus hanc magno cum labore ad Sancti
 Marci Cellam deduxit; qui Spiritu
 illuminatus, id quod erat, cognovit;
 concepti proin aquâ lustrali feminam
 supergens, lectisque supra eam qui-
 busdam precibus, pristinae formæ re-
 stituit. Deinde allato eandem cibo re-
 stituit. Sed scitisne, quàm salutarja illi
 mensa dederit? Ut scilicet, quàm pos-
 sit, frequentissimè communicaret, docendo
 illum, ideo tantum potestatis in ean-
 dem habuisse Diabolum, eò quod
 quæquam integro mente à Sacratissima
 Cælesti mensa abstinuisse. *Hæc tibi
 ostenderunt, quod jam quinque hebdo-*

*madis non accessisti ad intemerata vo-
 stri Servatoris Sacramenta. Quod
 si ergo ob quinque hebdomadas, qui-
 bus hoc Sacramentum à nobis nen-
 recipitur, tantum damni inferre po-
 test Diabolus, quid fiet, ubi tot & tot
 mensibus, ut plurimum mos est, sacra-
 tissimæ mensæ non accubuerint?*

XII. Quàm beatos parte alterâ ef-
 fectus in nobis produci videremus, si
 propriam vincendo tepiditatem,
 ipsum oris gratiæ fontem in nobis
 reciperemus? Id, quod clarissimè
 apparetur tot & tantis, sedulo factis
 hoc se cibo rebicentibus, qui pluri-
 mos annos, quin omnem quandoque
 vitam, gravis nexæ experiem ducunt.
 Ipsamet ratio hoc confirmat, quan-
 doquidem, qui sæpius communicat,
 sæpius etiam Confessione Sacramen-
 tali conscientiam eluit, sæpius malum
 à se commissum detestatur, renovan-
 doque dolorem optimis propositis
 peccato resistendi, animum obfirmat.
 Ad hæc aut condignis pœnitentiis, aut
 indulgentiis pro peccatis admissis Deo
 satisfacere procurat. Similiter Com-
 municans præcipuarum virtutum actus
 exercet, Fidei, veritatem divini Sa-
 cramenti credendo; Spei, expectando
 desideratos effectus; Charitatis, aman-
 do Dominum suum tam liberalem,
 ei que placere conando; Religionis,
 illum adorando; Recognitionis, il-
 lum admirando; Humilitatis, in
 conspectu suo se prosternendo, aliosq;
 similes virtutum actus, qui toties
 iterati, quis verbis exprimere poterit,
 quantos fructus, quantumque robur
 animæ adferant? His tamen omnibus

Q 2

se

se privat, quicunque hostis sui ipsius aut non estimat aut non amat hanc frequentiam, quam tantopere vestro commedo vobis hucusque persuadere conatus sui.

II.

XIII. Invitat ergo vos, Charissimi, Christus, invitat vos Ecclesia, invitat vos anima vestra, ut frequenter hoc sacratissimo Altaris epulo vos reficiatis; simul omnes optarent, ut csetetis quasi arbores fixæ & firmæ circa mensam divinam: sicut novella olivarum in sionensi mensa Domini. Quid vos autem ad invitationes tot, totiesque repetitas respondetis? Saltem dicite mihi, quid vestro nomine responsi dare possim? Quamquam ne quidem opus est, ut vestras mihi excusationes confidatis, optimè enim eundem novi; si tamen excusationes sunt, & non potius inhumanissimæ repulsæ. Atque hæc sunt tres illæ nominatissimæ repulsæ in tribus hominum generibus in Evangelio significatæ, superbis scilicet, avaris & sensualibus, carnem illam magnam, Sacramenti figuram, accedere detrectantibus.

Pf. 127.
2.

Lmo. 64.
20.

XIV. Primi ergo, qui hanc celestem mensam non curant sunt superbi, eo prætextu, ne, si nimis frequenter illam accedant, aut contemnuntur, aut etiam, quod peius mihi videtur, ne ipsi Christum Dominum contemnunt. Quòd si quempiam talem ad frequentiore exhortemini Communionem, quam primum respondebit: quòd si frequentius accederet, quemvis sibi objecturum: Ecce homi-

nem spirituales, quàm libenter illi vellet videri Sanctus? quàm toto incedit collo? Et hoc sufficit, ut ad carnem à Christo invitati respondere non possunt venire. Satis apparet, hosce tales superbi suæ fumo excoctos esse, ut non videant, quomodo pro re nauci bonum amittant, sacratissimam Communionem immittitis: quam ob causam? Ob ignorantum quorundam dicitur: hæcine vobis moram iniiciunt, quòd minus ad Deum accedatis? Quis Pileatus ad litus maris Indici inestimabilis alicuius gemmæ piscationem immittit ob aquæ frigidæ formidinem? O si & vos intelligeretis, qualis hæc paradisi gemma, quam vobis in sacra Hostia Sacerdos porrigit: non solum frigus linguæ speciem tenet Christianæ non timeatis, sed ingrum opprobriorum oceanum hinc tam præclaræ acquisitioni oppositum contemneretis.

XV. Intolerabilior nihilominus est prætextus, quem adferunt, dicentes: se ob reverentiam à Communionis abstinere: quasi contrarium facere sit, præter decorum, nihilum se Deo familiarem reddere. Hæc tamen personæ, quæ nihil aliud gerunt in capite, quam ambitionem, sui estimationem & vanam gloriam; personæ, quæ ob vile honoris punctum millenis se implicant trices, exstimant quæ, ad leve dicitur non aliter quàm colapho responderi debere; personæ, quæ in conversatione, vestitu, & cetera vita non nisi superbiam referunt; hæc dico sunt postea illæ ipsæ, quæ ex

in spirit
s. Petro
qua ho
tueret
qua de
ut ad
sem, se
popu
accum
interdi
ille hu
hæc m
inurge
quasi
subone
se appo
se cale
ut sol
multit
sur, l
suum
illam
de far
lervan
aliam
dicere
Deum
si; te
cetera
facta
quia p
bas v
magis
se in
frige
cuis,
erga
si vo
quar

A spiritibus humilitate Christo cum
 S. Petro respondet: *Exi à me Domine,
 quia homo peccator sum.* Praelatè
 faceret Sacerdos, si quandoque, aut
 quia de eorum dispositione dubitat,
 aut ad puniendam eorum dissolutio-
 nem, solemniori aliquo die festo, quo
 populus frequentissimus sacræ Mensæ
 accumbit, talibus Communionem
 interdicere; tunc videretis, quis sit
 ille humilitatis spiritus, qui illos ab
 hac mensa frequentanda retardat.
 Solurgent contra Sacerdotem illum,
 quasi injustum & intolerabilem; mi-
 serubuntur, ad Judicem magis peritum
 se appellatos; protestabunturque,
 tale non toleraturos opprobrium,
 ut soli in tanta communicantium
 multitudinè à divina Mensa arcean-
 tur. Ecce pulchram illam erga Chri-
 stum reverentiam; Ecce pulchrum
 illum nimis cum eodem contrahen-
 tæ familiaritatis timorem! Quæso
 larvam tandem aliquando deponite,
 aliisque vultum induite. Nolite
 dicere, majoris respectus causâ erga
 Deum vos ab hac facta abstinere Men-
 sâ; sed fateamini, ob majorem liber-
 tatem, quâ gaudere ipsi vultis, vos
 factam horrere Communionem, &
 quia plenas interim habenas passioni-
 bus vestris laxare cupitis, semperque
 magis indignos & divinæ hujus Men-
 sæ incapaces vos reddere, à qua ob
 frigus cordis vestri modò vos subdu-
 citis. Ceterùm quis ignorat, veram
 erga Deum reverentiam ab amore
 erga eundem proficisci; quapropter,
 si vos ab illo abstrahit reverentia,
 quare non potius vos impellit amor,

ad quem multò magis adhortatur
 Scriptura, quàm ad timorem? Quare
 eum dixisset Christo S. Petrus, *exi à
 me Domine, quia homo peccator sum,*
 statim Christus subjuxit, *noli timere,*
 quia, ut bene notat S. Thomas, ad
 uniendum se Christo amor prevalere
 debet timori. An fortè pro Com-
 munionem Paschali digna vobis vide-
 tur dispositio annum integrum quo-
 vis iniquitatum, & scelerum colluvie
 transfactum præmissile? Atq; hæc ipsa
 est Christianæ Reipublicæ elades, ut
 exclamat S. Joannes Chrysostomus.
*Hoc est, quod universa perturbat; Exi-
 stimare bonam ad Communionem
 esse præparationem, non mundiciam
 animi, sed intervalla temporis longioris,
 merentem per as. Semper est Pascha, cum
 adest cordis munditia.* Ah quam ve-
 rè illi omnis dies, est festus, & omnis
 festus dies, est Pascha, qui sincerâ pec-
 catorum confessione animam purifi-
 cando, vero tot, & tantorum lapsu-
 rum dolore Deo appropinquat, virés-
 que resurgendi stabiles desiderat! Imò
 audeo dicere, ratam Communionem
 non solùm non esse ex naturâ
 sua ad dignè communicandum dispo-
 sitionem, sed potius novum minus di-
 gnè communicandi, quàm unquam
 esse periculum. Peccatum enim pro-
 pter hanc dilationem magnopere in
 cordibus nostris inveterascit, malo-
 rum habituum tyrannis invalescit, re-
 bellii appetituum augetur tumultus,
 magisq; semper anima hostium suorum
 servituti subicitur, & ad excutiendum
 illorum jugum, Deoque serviendum
 inhabilis efficitur. Quapropter ab
 hac

Hom.
 3. in 1.
 ad Ti-
 m. 16.

ERRI
 ANUS

hac reverentia; quam tantopere ostentatis, cavete vobis: non enim ad capiendas animas Diabolus aptiores habet pedicas, quam pietatem male fundatam. *Caveamus*, inquit ad intentum nostrum S. Cyrillus, *ne loco laquei, damnosam religionem Diabolus nobis pretendat.*

S. Cyrill.
Alex. l. 1.
4. in
Joann.
6. 17.

P. SEGNI
Homo Christi

XVI. Nec minor est numerus illorum, qui plurimorum praxentium negotiorum hanc invitationem non acceptant, proprijs utilitatibus suis studentes. Oportet illos adesse in officina, adire forum & nundinas, rei familiari, necessitatem patienti, attendere; in summa, tempus non habent. Hi non fumo suberbia, sed terrenæ cupiditatis pulvere à Dæmone excæcati sunt; unde etiam illorum cæcitas diutius illâ sterâ perseverat. providendum est familiaribus; concedo, sed an non etiam habetis animam? Cur ergo non etiam illius geritis curam? Estne possibile, ut integram mensam rebus familiaribus impendentibus, non duas saltem horas quovis mense vobis tribuatis, quibus semel consistendo & communicando salutem vestram vobis certam faciatis? quis Pater tam iniquus esset, qui cum duos habeat filios; & panem unicuique, saltem mediam cuius parem non largiretur? Vos animam habetis & corpus; & licet animæ, tanquam cælestis & altioris originis, quasi natu majori, melior portio conveniat, quare saltem non æqualem illi portionem vultis concedere? An non summa erit iniustitia, miseræ nec reliquum aliquid temporis indulgere, sed præ mera

debilitate humi prostrati relinqueretis? Quæ sunt illa negotia? Quæ perturbationes & tria? An ideo in mundum venistis, ut terram, & cum terra tractetis, aut cum ipsa terram muretis? Quomodo igitur primarium creationis vestre finem deleteretis, ut boni illius umbram, lucis dico tenuis, sequamini, quod tantum vos curis & molestijs implicat? Lupum ajunt, ob nimiam famem terram devorare; quæ si deinde sapidiorem inveniat cibum, terram revomet, illoque vesci. Epar non fit, nisi ipsum facere? Jure merito terram adeo vilem curare non deberetis, ut pote, quæ animam satiat non potest, nec ullam adferre quietem. An non ergo ferculo tam electo, tam salubri quod est panis ille, qui de celo descendit, illam postponetis? Proinde sola Communione, deberetis omnibus terræ bonis posthabitis, totius anni dies impendere, & ne mediam quidem solenniore diem adhiberetis, quem tamen integrum ex alio capite Deo dare tenemini? Quod si ita agere pergetis, bene dixerit, horrenum non amplius esse, ut communitur fertur proverbio, homini lupum homo homini lupus, dicam sibi ipsi plus quam lupum esse.

XVII. Sed deterius his est, quod quidam non solum rarij divino hoc epulo reficiuntur, sed etiam alio ebrietas sumendo absterrent. Unde si uxor, si mater aut soror, propter Communionem solito diutius morerentur in templo, ecce omnia fursum deorsum vertuntur, redeunt calum-

ntiam & acerbillimorum disterio-
rum tempestate obruntur, ita ut
miseræ feminæ pavonem famellam
in exiguo illo, quod faciunt, bono
iudicari cogantur, quæ, ut pullos suos
excudere possit, nidum pavoni ab-
stondit, ne ab illo inventa importunè
ab incubando impediatur.

XVIII. Verum est, omnium, qui
sanctam Eucharistiam recusant, im-
pudentissimos esse homines sentiales,
obscurissimas, quibus eorum oculi
obducentur, sordes mirum in mo-
dum excæcatis. Isti ne quidem soli-
orum teguntur ignominiam suam ab-
scondunt, sed liberrimè Christo & Ec-
clesiæ respondent: *Non possum veni-
re.* Sed qua de causâ? Quia turpissi-
mas voluptates suas nolunt relinque-
re: quia inveteratas nolunt abrum-
pere consuetudines: quia nequidem
brevis temporis intervallo carnalia
animo pellere volunt desideria, nec à
habituibus, quas tam arctè ample-
ctantur, seculo avellere. *Amplexati
sunt Perivora.* Non ideo tamen decet
illos, à Confessario ad frequentiorē
Communione admonitos, ob reve-
rentiam, quam præterdunt, indignos
de cognoscere, tam diu ab hac parti-
cipatione abstinere. Sat scimus, sat
scimus non esse propriæ cognitionem
miseriæ, sed propriæ amorem mis-
eriæ, qui eos ab hac sacra Mensa aver-
tit. Hæc vita illis adeo delitiis refer-
ta videtur, ut dolori insis sit de eadem
mutanda cogitare. *Ei esse sub sensibus
desideria putant.* Non ideo scitabari à
reos invadendis abstinere, quod se il-
lis indignos estimant, sed quia ster-

core immutici illud amant, amplexan-
tur, plenisque buccis vorant. Quam-
obrem quia duo carnalium hujusmodi
hominum sunt genera, unum eorum,
qui sub catenarum suarum onere inge-
munt, & se liberare anhelant, illorū
alterum, qui non tantum non gravan-
tur, sed quasi torquibus aureis glorian-
tur; his ita pronuncio: Tales hominū
quisquiliæ; qui peccata sua adhuc a-
mant, nec animum inducere volunt,
ut proximam labendi occasionem
evitent, tales inquam, ab hac cælesti
mensâ longè removeantur, nec notis-
simæ illi Apostoli prohibitioni adver-
sentur, quæ cavet, ne quisquam uno
eodemque tempore immaculatæ Chri-
sti, & abominandæ Diaboli mensæ
accumbere audeat. *Non potestis men-
sa Domini participes esse, & mensa
Damoniorum.* Alterum verò genus
hominum, quod malo suo querit re-
medium; sufficientique cum dolore
& proposito ad recipiendum in Evcha-
ristia Christum se disponit, omnino
ingenti cum humilitate & fiducia Me-
dicum suum accedat amabilissimum,
propriâ manu hoc cælesti ipsi remedi-
um porrigentem, dum dicit: *Accipi-
te, & comedite.* Imò quod ardentio-
ribus & importunioribus concupi-
scentiæ stimulis nos impeti sentimus,
eò frequentius ad eisdem retunden-
dos sacre huius Mensæ accumbere de-
beremus; in ea enim Vinum illud,
quod germinat Virgines, proponitur. *S. Th. s.
Vinum germinans Virgines; somni-
tem concupiscentiæ diminuens, pau-
latimque ardorem refrigerans. Mo-
dum autem, & mensuram talis fre-
quen-*

1. Cor.
10. 21.

S. Th. s.
p. 9. 79.
a. 6. &
opus.
48. c. 1.

quæntationis hanc debere esse iudicio, ut antequam in pristinum quis relabatur peccatum, accedat. Sic enim una Communio multarum instar esset. Medici volunt, antidota absque comparatione plus prodesse sumenti ante venenum, quasi præservativa, quàm veneno jam hausto curativa, ita ut ad tollendum illud non sufficiat, illa ipsa dosis, quæ præservasset, sed quintuplum augeri debeat. Ita Sanctum dæcet Concilium Tridentinum; Christum hoc divinum instituisse Sacramentum pro graviorum culparum antidoto, & leviorum curativo. *Sumi voluit hoc Sacramentum tanquam antidotum, quo liberemur à culpa quotidiana, & à peccatis mortalibus præservemur.* Atque ideo, ut, sicut æquum est, illo utamur, conveniens esset, tam sæpe eodem frui, quasi priore Communione acquisitam perdidissemus gratiam. Adeoque paulatim mali debilitabuntur habitus, optimus in cordibus generabitur puritatis affectus, immaculatæque Redemptoris nostri caro corpus nostrum, balsamo condiet immortalitatis. Experimur hoc quotidie, videmusque tot homines hoc electo crebrius utentes medicamento, ejusdem virtute planè spirituales in corpore vitam ducere. Cervus non est subiectus febrî; hinc referunt, fæminas quasdam Principes Romanas quotidie ejusdem carnis vesci solitas, absque ulla infirmitate extremam attingisse senectam.

Plin. l. Quasdam nos principes fæminas scimus, omnibus diebus matutinis carnem cervi degustare solitas, longo ævo carnisse

febribus. Fides sic penes auctorem. Seio Dominum Jesum, qui se in lucis Canticis cervo comparat, velut ab omni impuritatis umbrâ alienum, immixtus crebrò devotè communicantibus talem addere vigorem, qui non solum infrenatarum passionum febrem planè extinguat, sed etiam vitam longam, imò perpetuam conferat. Qui manducas hunc panem, vivet in ævum.

XIX. Sed quæ vestra tandem, Charissimi, est sententia? Velite vos excusationes non magis quam leporem fugientem agri post mellem protegere possunt. Quod responsum iterum repeto, ad tot Christi, Ecclesiæ, vestrarumque proprietatum immarum invitationes reponere potestis? Si Christus vos vult locupletare, cur sinum vestrum non expandit? Si Ecclesiæ vocat, cur, qui ejus filii esse gloriâmini, non illam auditis? Aut cur saltè animarum vestrarum non miseremini, quæ quasi omni hori famæ pereunt? quas tamen saltè semel in mensæ sacræ Communione confortaretis. Quantum putatis, doluisse Adamum, quando terrestri spectat Paradiso suam agnovit stultitiam, quòd cum vescendo de arbore vitæ immortalitatem adeptus fuisset, ex prohibita sibi comederit arbore, quæ mortem illi attulit? Etiam vos ad extrema deducti dignam reprehensione vestram execrabimini negligentiam, quæ animam vestram ab arbore vitæ pascendâ impedivit, & fortè solum ob illum finem, quòd liberiùs voluptatibus à Deo prohibitis frui possitis.

Calen. l. de quib.

Plin. l. 2.

P. SEGGNI
HOMO CRISTI

Et quis scit, an hæc ipsa negligentia, non futura sit causa, ut non à terrestri, sed cælesti Paradiso excludamini? Profecto omnis nauis mala est; pejor tamen est illa, quæ panis nauiscatur. *Omni manifestis mala, panis autem pessima.* Valde etiam timeo, ne hæc avertitio, quam ostenditis, in gustando pane Angelico, magnum sit reprobationis veltæ, mortisq; æternæ immittentis indicium. Audio Prophetam admirandum sic exclamare: *Ecce, qui elongant se à te, peribunt.* Ecce, inquit, Propheta (quasi prodigio atronico) *Ecce, sunt, qui se à te, Deo meo, avertemus, cum eos tu non fugias, sed quartas.* An non hoc est stupendum, quod paupertas fugiat divitias, quod inimicitia nauiscat salutem, quod creatura renuat conjungi Creatori? Quamprimùm inventus fuit panis, homines detelinoquerunt glandes: jam verò postquam pro nutrimento illorum panis ex celo descendit, eandem repetunt. Quid pejus facere possemus, si nostri ipsi ellemus Tyranni, & ad mortem usque nos ipsos odissemus? Anti-Christus peratissimus totius humani generis inimicus, velut primarius Sathanæ Regis sui administrister, nō poterit pejus Ecclesiæ in terra damnum, quam divino hoc Sacramento private homines. Sed jam nunc multorum animæ hanc videtur expetiri rabiem, dum se ipsos in tam tempore tam imenso desolant, quamvis nondum intelix ille, qui hoc eos priver, compartierit.

XX. *Elongant se à te.* Elongant se à te, O Domine, qui illorum es nutritor, R. P. *degeneri Christi. In str. Tom. III.*

mentum, idèque quid aliud expectare possunt, quam mortem? *peribunt.* Miseri! ita *peribunt.* Non est dubium. Certi quidam populi Abyssinis vicini, expectant, donec post rigidissimam Quadragesimam, ab his observari solitam, debilitati sint, virisque amiserint; quos tunc ex improvise aggrediuntur, & stragem edunt. Eodem modo cum Christianis in malefano hoc jejunio obli-natis procedit Diabolus, quos ubi debilitatos, famèque consumptos vider, adortitur, & non valentes repugnare profligat.

XXI. *Qui elongant se à te, peribunt.* Si Dominus noster in Eucharistia est medicina nostra, *Pharmacum immortalitatis*, ut eam vocat S. Ignatius Martyr, quicumque illud læpius accipere recusat, perire necesse est. *Non habebit vitæ æternam in semetipso manentem.* Nec latet erit, aliquot vicibus per annum sumpsisse, quemadmodum, ut dixi, non satis fuisset in terrestri Paradiso aliquoties tantum ex arbore vitæ pro immortalitate consequenda comedisse.

XXII. *Qui elongant se à te, peribunt.* Si Christus teipsum armorum vice dedit, quis mirabitur vulneratum occumbere, qui non vult illis uti, aut cum tristitia & tædio hilce se munit? Quid de milite illo sperari potest, cui ipse etiam gladius est oneri? Absit, Charissimi, imposterum, absit, ut ab hoc pane vitæ nos elongemus, rogemus Dominum, ut majori cum fructu nos illo velti

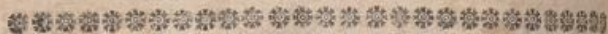
R

con-

1. Jo.
3. 15.

Joan. concedat. *Demine, semper da nobis*
6. 34. *panem hunc*, ut dignam tam perfectâ
refectione degendo vitam per infinita
secula mereamur illâ perfiri in cælo,
non amplius per manus Fidei, sed per

claram visionem beatificam nobis per-
rigendâ, cujus interim cum sit causa, si-
pignus est omnium Fidelium Christi-
norum securissimum.

DISCURSUS X.

*Detestatur horribile illorum Sacrilegium, qui cum gravi
noxa conscientia communicant.*

Diador.
Sic. rer.
antig. l.
3. c. 2.
Solim, c.
39.

Uas olim iniurias
gravissima Soli in-
ferebant, arbar Af-
frice populi. Pr-
ma erat illorum, qui
in odium radiorum
im; ardentium ejus aspectum fugie-
bant, ita ut ne illius cogentur suffer-
re lucem, in palustribus se vallibus
absconderent. Altera erat illorum,
qui atrociori insultu nunc saxa, nunc
fagittas in ejus despectum per aëra eja-
culabantur. Utamque hanc inju-
riam contra verissimum justitiæ Solem
à populo Christiano renovatam de-
plorare cogor, eo ipso tempore, quo
speciebus Sacramentalibus obvelatus,
sed non repressus, millenos charita-
tis radios in nos diffundit. Quidam
ipsi terga obvertunt, ut vidimus, mil-
le afferendo excusationes, ne frequen-
tiore ejus refectione suo calore accen-
dantur. Alij denique effertiori au-
daciâ illum adorantur, indignèque
communicantes vulnera illa renovant,
quæ olim in carne mortali pro nobis
sustinuit. Quare eum utrumque hunc
indignissimum abusum tolerare non

possim, primùmque præcedenti Dis-
cursu pluribus detestatus sum, al-
terum, utpote detestabiliorem, nunc
aggrediar; ut si fortè jam animos ve-
stros invasis, eundem expellam, ac
ne unquam accedat, aditum præci-
dam.
II. Non est monstrum magis hor-
rendum, quàm quod ex partibus ab-
versantibus componitur. Quis vera
partes magis divetias, conjunctas spo-
sitate potestis, quàm in uno eodemque
corde peccatum & Christum? Silla-
cifer Diabolorum Princeps cum An-
gelo Michaele omnium Angelorum
præcipuo conjungeretur, exigua esset
monstruositas illius adumbratio,
quam quotidie toti cælesti curie nec
Sacrilegi exhibent, primatui hujus Sa-
cramenti finis obliviscentes, qui est
Christum cum homine conjungere;
*Sacramentum, quod ipsum Christum
conjungit homini.* Ita definit S. Tho-
mas. Quia verò semper res duas hoc
rendæ in quovis monstro considerari
possunt, deformitas scilicet, quæ
in se continet, & damnum, quod
minatur; utramque perpendimus
præ-

P. SEGNI
HOMO CRISTI